

Прегговор

Нямам никакъв спомен от първата ми среща с Жан-Жак Семпе, тъй като го познавам открай време. Бях малко момиченце и смехът му до днес звучи в ушите ми, примесен със смеха на моя баща. Затова мога да твърдя, че Жан-Жак Семпе има общо с малкия Николà – той е част от моето детство.

Историята започва в средата на петдесетте години, ето какво разказва Семпе: „Един ден срещнах Рьоне Госини, който тъкмо пристигаше от Съединените щати. Начаса станахме приятели.“

Приятели, това е ключовата дума за вселената, която заедно ще сътворят.

И действително, всяка седмица от 1959 до 1965 г. баща ми и Семпе създават по една история за вестник „Сюд-Уест Диманш“. Голяма част от историите бяха издадени в пет сборника.

За да съчинят и разиграят приключенията на малкия Николà, двамата си обменят спомени от детството. В Буенос Айрес или в Бордо, тебеширът има същия цвят и

мирис... Талантът им на творци е в това да ни накарат да заживеем с приключенията на Никола̀.

На баща ми не му достигна време да ми разкаже собственото си детство и неговата смърт обрече на забравяване моето.

На 5 ноември 1977 г. Никола̀, Жофроа, Клотер, Бульона и останалите отправиха взор към небето. Хартиените герои, убедена съм в това, знаят, че творецът не умира никога...

Ето защо изпитвам към тази вселена безкрайна нежност – нежността, която храним към детството на любимите ни хора. И се унасям в мечти, докато вкусвам от хумора на двамата вълшебници.

След смъртта на моя баща, Семпе си остана същият предан приятел. Майка ми и той хранеха един към друг приятелски чувства и когато вечеряхме с Жан-Жак, чувах смеха им, насочен единствено към паметта.

Но не всички истории бяха издадени... И Жилберт Госини, моята майка, замисли да предостави на читателите случай отново да се срещнат с Никола̀ и неговата банда, като публикува неиздаваните истории за това малко момченце, което тя толкова обичаше. За пореден път животът реши друго, небето бе заплениено от друга усмивка – на майка ми не ѝ достигна време да осъществи този свой замисъл.

С Жан-Жак Семпе се срещнахме отново в ресторант на „Сен Жермен де Пре“. Показах му един първи макет на текстовете на баща ми, разкрасени с неговите рисунки. Още го виждам как старателно оглежда собствения си шрих... някакви си четирийсет години по-късно... като се усмихва (и каква усмивка само!). Той въодушевено се присъедини към моя проект.

Заедно с Никола̀ ще тръгнем на училище и ние. Ще му подадем ръка двамата.

След дългата ваканция прославеният ученик не се е променил. И ето, тези осемдесет истории и около двестата рисунки ни говорят за него. За него и неговите приятели: Анян, Алсест, Рюфюс, Йод, Клотер, Жоашен, Мексан... И за Жофроа, който в този сборник се ползва с предимство, тъй като баща му е много богат. За пръв път Никола̀ е канен у тях: „Имат грамаден басейн във формата на бъбрек и трапезария, колкото цял ресторант.“

Ала Алсест, един дебеланко, който непрекъснато яде, си остава най-добрият приятел на Никола̀.

„У дома за Бъдни вечер – рекох му – ще има много народ: маминка, леля Дороте и чичо Йожен.“

– А у дома – рече ми Алсест – ще има бяла кървавица и пуйка.“

Самата аз станах майка на едно малко момченце и на едно малко момиченце. Тъкмо поради това си помислих, че е дошло време да извадя на бял свят тези скрити съкровища. Нима може да се измисли по-прекрасен начин да им се говори за техния дядо?

Извън личния мотив, изглеждаше естествено да се публикуват тези неиздавани истории. Очевидно те са предназначени за хората, открили удоволствието от четенето благодарение на малкия Никола̀, но също така и за онези, които наскоро са поели по пътя към училището.

Творбата е въздействаща, защото очарова както децата, така и родителите. Първите се оглеждат в нея, вторите си припомнят.

Ан Госини